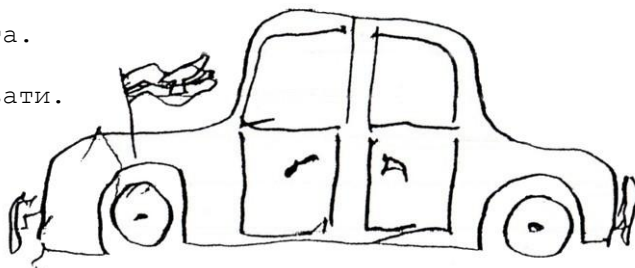

Жика Гардиновачки – Човек од истине

Омиљене изреке:

Сваки успех је 99% рада и 1% талента.
Сваки систем је бољи од никаквог.
Рад је обавеза која се мора извршавати.
Ко не ради не може да једе.
Терор бели!
Строга вика на војника!
Хришћанство је утеривано мачем!
Попови у бога не верују.
Верујем у човека.

Никад се немој закљичати – нека твоја реч буде довољна.
Биће како књаз заповеда.
Хајде да се договоримо да буде како ја кажем!
Нећу да будем против, хоћу да будем за.

Волео је француску културу и руски сензибилитет.
Био је киван на католике, Мађаре, Бугаре и Анту Марковића.
Сматрао је да је цар Душан крив за све јер је морао прво да учврсти власт а тек после да иде у нова освајања.

Математику је сматрао највреднијом од свих наука.
Сматрао је да сваки човек мора да преузме одговорност за своје одлуке.
Сматрао је да не треба ићи линијом мањег отпора, као и да кад нешто започнеш треба то и да завршиш.

Декларисао се као Србин.
Знао је да каже да је национална мањина у рођеној кући јер је 1971, кад је донет закон да се већ од 15. године грађани могу сами изјашњавати о националној припадности, поред супруге Црногорке добио и једну Југословенку и још једну Црногорку (друга се на следећем попису вратила међу Србе).

Поштовао је мајку и жену, штитио децу, оца сматрао ослонцем породице.
Очекивао је да се његова реч поштује.

У СКОЈ је ушао са 15 година. Радио као илегалцац и био у логору за политичке кривце (1943/44). После Другог светског рата учествовао је у обнови и изградњи; радио на осмишљавању и организацији неколико радних колектива као и у многим пројектима електрификације земље; био је један од водећих стручњака наше електропривреде и привреде уопште.

Говорио је да је трипут `зглајзнуо` у Београду: 1) 1959, када је отишао са позиције главног електроинспектора за Војводину; 2) 1966, кад је смењен без решења са места погонског директора ЕДБ; 3) 1973, када је скинут са позиције генералног директора `Минела` као техноменаџер и искључен из СКЈ – у време обрачуна са `анархолибералима` (Марко Никезић, Мирко Чанадановић). Говорило се да је то због тога што није хтео да улаже новац у фудбал.

У старости је највише времена проводио у селу Паштрић, з.п. Мионица.
Умро је 2009. у 85-тој години.